Any XVI. — Núm. 728 15 CENTIMS Barcelona, 28 de Febrer de 1923

PAPITU

—Jo sóc un xic pintor, un xic poeta...
—Es allò: una desgràcia mai ve sola!

ROYAL CONCERT

Gran èxit de PEPETA FONS, FLORENTINA IRUÑA, MARIA LUCELMA i NINA DE UTRERA.

CAFE CATALA

RAMBLA DE SANTA MÒNICA, 6

Colisseu de la barrila i del bon humor. Cada dia, ball de les 6 de la tarda a les 4 del matí, pel jazz-band del popular Torres

TEATRE COMIC

Companyia dramàtica Rojas - Caparó. EL ROBO DE LA PERLA NEGRA i MARGARITA DE BORGOÑA.

NOVELTY

El famós temple de l'alegria i de les noies més ben formades. Tota els dies, tarda i nit, admirareu les més aplaudides estrenes del music-hall.

POMPEIA

Espeterrant companyia de vodevil. Les més ben fetes i fenomenals estrelles, es troben en aquest escollit music-hall.

TEATRE ESPANYOL

Companyia de vodevil d'en Santpere. El vodevill de gran èxit LA SEGONA NIT DE NUVIS i EL MEU NANO.

EL REY DE LOS PLAZOS

MOBLES : SASTRERIA

(Per a senyors i senyores)

CALÇAT : MATALASSOS : RELLOTGERIA

SENSE FIADOR! : RESERVA ABSOLUTA

Al comptat, no hi ha qui se'n vagi sense comprar

CASA BARNADAS

Jovellanos, 2, pral. (travessia Pelai). Tel. 4887 A

Café "La Guinda Bar"

Rambla Sta. Mònica 9, i Gínjol, 6
Telèfon 4788 - A

ELEGANT CABARET a l'estil dels millors de París i New-York. ÚNIC A BARCELONA

Danzing - Jazz - Band, de 7 a 9 vespre i de 11 a 3 matinada

Elegants i bells «tanguets»

Hotel Rabassalet

Obert tot l'any. Espaiosos reservats.

Es reben encàrrecs per a Sant Medí.

Nou arrendatari: JOAQUIM FERRAN

TEATRO NOVEDADES

Gran compañía cómico-lírica, dirigida por LUIS J. MAURENTE y el MTRO. ESPEITA, de la que forman parte:

MARIA CONESA

Dionisia Lahera, María Severini, María Ferrer, Charito Calzado, Juanita Cabrera, Paco Gómez Rosell, Pepe Barranco, Modesto Cid, Salvador Arnaldo, Santa-Coloma, José Francés, Juan Oliva y Evaristo del Castillo. 20 bellísimas tiples. 32 coristas.

DEBUT: Jueves, 1.º de Marzo de 1923, con el ESTRENO de la opereta en tres actos del célebre MTRO. SUAGA

FLOR DE NIEVE

Menjar bé? HOTEL SANT AGUSTÍ - Tot canviat

Plaça Igualtat, número 3, i carrer Hospital :: Especialitat en banquets

FUTBOL

Extraordinaris partits de Futbol

DIES 3 I 4 DE MARÇ

Ferencvarosi Torna Club

Vuit vegades campió d'Hongria : Creador de l'Escola : Hongaresa de Futbol :

DIES 10 I 11 DE MARÇ

Real Unión Club de Irún

Finalista en el Campionat : : d'Espanya 1922 : :

contra

F. C. Barcelona

Campió de Catalunya i d'Es panya

CAMP DE LES CORTS

Es despatxen localitats al domicili social del F. C. BARCELONA. Fortuny, 1, i al «Centre de Localitats», de la Plaça de Catalunya.

A dos quart de quatre de la tarda

Barcelona, 28 de Febrer de 1923

Redacció i Administració:
Carrer de Barbarà, 15
Apartat de Correus, núm. 925.—Tel. 2755 A
PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
Espanya, trimestre. . . . . Ptes. 3'—
Estranger . . . . . » 4'75
Pagament a la bestreta
Dels treballs publicats en són responsables sos autors. — No es retornen els originals.

PATUFET

I si *féssim una galeria de nenes? Perquè, la veritat és que jo no penso en altra cosa que en les nenes. Ni la política, ni el futbol, ni els «toros», ni les juntes de defensa em criden l'atenció. A mi, nenes! A mi, doneume nenes.*

Que en Garcia Prieto diu que la situació és greu, perquè tal i perquè qual... A mi, què! A mi, nenes! Nenes, nenes! I com més plenes, millor.

Que diuen que en Zamora no vol torejar més amb el «Barcelona», perquè això i allò?... Nenes, nenes!

Que l'any que ve no hi haurà «corridas de toros» a la plaça vella?... Entesos. Com si no n'hi hagués a cap plaça! Com si les volguessin fer a la plaça del Ninot!

Ei, amb això del Ninot! Això ja em resulta més, perquè el Ninot i les nenes tenen de vegades molts punts de contacte.

Que els artillers han enviat un document que farà tronar i ploure?... Res: aigua calenta. Tot això és barato.

A mi no m'interessa res de tota aquesta mandanga. A mi sols m'entusiasmen les coses serioses, i en aquest món està demostrat que no hi ha res més seriós que les nenes.

Una nena d'aquelles que fan cincuanta cinc centímetres de pantorrilla i que porten sobre l'esquena una cascada de cabells—quina cascada!—i sobre el pit unes pomes camosines amagades i tremoloses de febre, amb uns ulls com unes taronges, i amb unes anques harmonioses com una caixa de guitarra, que si les toques treuen un so que fa perdre el cap; una nena d'aquelles que tenen llavis de color de barretina vermella, i que quan somriuen treuen una llengüeta punxaguda, que només de mirar-la ja us fa pessigolles a l'ànima; una nena d'aquelles que fan uns garrots de braç rodanxons i molsuts, amb el clotet de la gràcia a la juntura del colze... Que voleu dir que hi ha res més al món que pugui comparar-s'hi?

Quan jo veig passar alguna d'aquestes nenes, em sento Landrú, i més que Landrú. Jo fóra capaç de menjar-me una nena d'aquestes amb patatetes. No parlo ara de menors. Això ho castiga el còdig i, a més, castiga la salut. Parlo de nenes grans. A mi, les nenes de divuit o vint mesos no m'agraden. Parlo de les que ja van al Conservatori, o a l'Escola Municipal, o a l'Institut de Cultura per a la Dona. Aquestes, aquestes!

Les del Conservatori, veureu que totes passen per les Rambles, acompanyades de llurs criades. Però no hi ha res a fer. Les criades, per guapas *que siguin, al costat d'aquestes nenes semblen* caretos; *les de l'Escola Municipal, ja són més Mimís, són més Bohème, van amb unes boinetes de barri llatí i parlen amb els jovenets condeixebles i estimen... Però, no ho digueu a ningú: a mi, les que més m'agraden, són les de l'Institut per a la Dona. Trobo que tenen una flaire de pometa camosina que emborratxa. Són més casolanes i menys esbravades. Això no ho dic en detriment de les altres, a les quals ja he manifestat que venero i estimo; però en aquestes últimes hi trobo més carrer de Sant Pere Mitjà; hi trobo més Barcelona antiga, i com que, per altra part, són tan plenetes com aquelles, tot plegat em resulten més. Ultra això, hi ha l'aventatge de què aquestes saben cuinar, i figureu-vos un idil.li amorós amb una xicoteta d'aquestes que, mentre li parleu del* cuento—*paraula amb la qual resumeixo tot l'amor,—ella us pregunta gentilment i espiritual: «Com vols que et dongui el llomillo?» O bé: «Que t'agrada el bròquil, amor meu?»*

Imagineu-vos si una mosseta d'aquestes que he descrit us pregunta si us agrada el bròquil! No n'hi per menjar-se-la?

Ai, lladres! Cregueu que, com més en parlo, més m'entusiasmo i se'm fa la boca aigua!!

Digueu-me si això no és molt més seriós que el document dels artillers!

NENES, OBRIU L'ULL!

Els braus legionaris Josep Lorenzo Olivé, Emili Simó i Ramon Madiroles, ens diuen que de totes passades volen padrina de guerra.

Si la proporció us fa peça, correu a escriure a la següent adreça: «Legión Extranjera, Plana Mayor, 2.ª Bandera.—Sidi-Guariachs. Melilla.»

LES MEMÒRIES D'AQUELLA MALA DONA

V

AQUELL capità d'infanteria semblava de cavalleria: mai me'l podia treure de sobre.

Sentia l'ofici d'una manera que feia fredat. Quan menys m'ho esperava, em saltava al damunt amb el sabre desembeinat—que jo fins tenia por que em traspassés,—i cridava, com un boig:

—Apa, minyons! Siguem-hi! Apa, que ja arribem a les tetes!

Es referia a les «tetes de Nador». Segons vaig sapiguer—m'ho va contar ell mateix,—acabava d'arribar del Marroc.

Tenir un home que arriba del Marroc, si és net i té quartos, sempre vesteix.

Del meu en vaig estar enamorada una setmana. Era petitó, grassó, rodanxó com un cigró. Tenia un bigoti que semblava el raspallet que faig servir per a pintar-me els ulls de «rimmel». Tenia un cabell que, de tant cosmètic que s'hi posava, sempre m'hi enganxava els dits. Feia l'efecte de què, així com altres gents s'enllustren les sabates, ell s'enllustrava el cap. Tenia un nas—una excusa de nas—que semblava el botó d'un timbre. De per dintre es vestia com les ballarines: de color de rosa, i duia els calçotets amb *cierrepolleras*.

Al cap d'una setmana ja me'n vaig cansar, ja n'estava tipa. Aquell neguit, aquella febre bèl.lica, aquells crits i aquelles empentes no em provaven. Generalment es creu que les dones que es dediquen a la professió a què jo em dedico, som escandaloses i amigues de fer comèdia. I no és veritat. No hi ha res que ens rebenti més. En el fons tenim ànima de dona casada. De dona casada que s'ha de cuidar de l'escudella, del pis, de les criatures, de rentar i apedaçar la roba, i no té temps per a distreure's enganyant el marit.

Nosaltres sabem que ens han de pendre tal com som, i sabem, sobretot, lo que els homes hi busquen en nosaltres. Ens concretem, doncs, a complir l'obligació.

El meu capità ja em tenia fregida. Em marejava, m'atabalava. Demés, li descobria cada dia defectes nous: era aficionat a jugar al dòmino, que és un joc de ximples, parlava sempre de la pàtria, de l'honor i del *cuerpo*, i jo per pàtria entenia l'estómac, d'honor no en tenia—ni ganes!—i el *cuerpo* ja l'hi donava. Demés, m'explicava sempre la història d'en *Guzmán el Bueno*, i jo no estava per romanços. Demés, feia versos! Uns versos molt dolents, que sempre els dedicava a la bandera, i els publicava al *Ciero*.

I, naturalment, em vaig decidir a enganyar-lo. Jo sóc una dona de poca corretja. I el vaig enganyar. Me'n vaig anar a passar quinze dies a la finca que un amic meu té als Pirineus.

Quan vaig tornar em volia matar. Però s'ho va pensar bé i va decidir matar el meu amic. Però el meu amic li va trencar les ulleres. I el cap. Jo em creia que no en tenia.

UN BON MARIT

LA Laieta, acostumada de soltera a presumir un xic i a fer ressaltar la seva bellesa de menestrala ben plantada, al poc temps d'ésser casada amb un mosso de magatzem es va donar compte de què la paga del marit no li arribava enlloc. La tenia tan curta i tan esquifida, que no n'hi havia per res.

Aleshores li va sortir un senyor que s'oferí a completar-li la paga del marit, i ella es va sacrificar.

Així cada tarda per altra se n'anava al «Pavillon Meublée», on ja l'esperava el seu protector, i ambdós s'entregaven a les dolceses de l'amor extra-matrimonial.

Però, com que, per fondo que es faci el foc, sempre ve que el fum respira, un dia el marit se'n va assabentar i es presentà al «Pavillon Meublée», sorprenent l'adúltera en el moment que en sortia.

Ella no s'immutà, i a les irades preguntes del marit, contestà amb naturalitat:

—No t'esveris, home, no t'esveris! Aquí és on te vaig dir que hi venia a fer les feines.

I com que li ensenyà un parell de durets que li acabaven de donar per fer la *llimpiesa*—segons va dir,—el marit es posà tranquil i se n'anaren cap a casa com si tal cosa.

Un dissabte, la Laieta es posà malalta, i com que el seu home feia setmana anglesa i tenia la tarda lliure, sense dir-li res a ella se'n va anar al «Pavillon Meublée», pensant que no per això s'havia de perdre el guany de la seva dona.

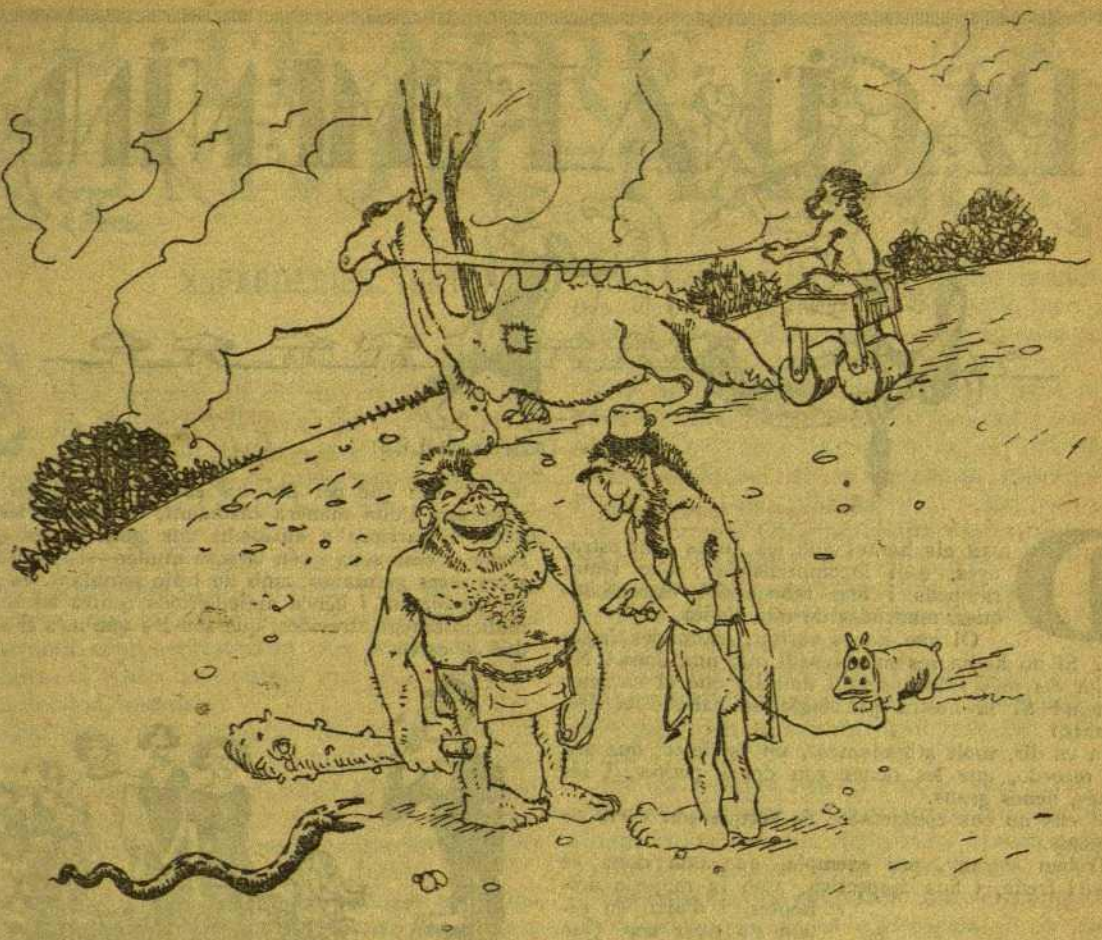
A l'arribar, preguntà:

—No és aquí que esperaven la Laieta?

—Sí—féu l'encarregat;—vagi al quarto número 13.

El bon marit entrà a l'habitació que li havien indicat i va dir a un senyor que ja s'esperava.

—Venia a fer-li la neteja en lloc de la meva dona, que està malalta.

—Saps? La teva dona t'enganya amb el veí de la caverna del costat.
—Vet aquí per què, al tornar de caçar megateris, tothom em preguntava si portava banyes!

UN INVENT MERAVELLÓS

Cert dia es presentà a la Cort del rei de Suïssa un fulano que es deia inventor d'un aparell que, tocant-lo una dona, certificava si aquesta era, o no, pura.

El rei, assabentat de tan prodigiós descobriment, manà que l'inventor comparequés a sa presència.

—Es cert això que diuen?

—Es cert, Majestat.

—I en què consisteix aquesta màquina prodigiosa?

—En aquesta caixa, que, com pot veure, té un forat, pel que just hi passa una mà de dona. Al fons de la caixa hi ha una planxa magnètica. Si la mà que la toca és de dona casada o cosa per l'estil, surt tacada. Si la mà correspon a una dona pura, surt blanca i neta...

Entre els cortisans, i sobretot les cortisanes, que ho escoltaven, es produí un moviment de sorpresa, que augmentà quan el rei digué:

—Anem a fer la prova. Tu, Cristeta, vina i fica-hi la mà. El senyor no sap si ets soltera o casada, i no podrà fer trampa.

La noia ficà la mà a la caixeta.

—Toqui el fons!

—Ja el toco...

—Tregui-la.

Tregué la mà neta.

—Es soltera!

Després féu la prova una altra i la tregué emmascarada.

—Es casada!

I així ho encertà sempre.

—No vols dir-me el secret d'aquest meravellós invent?

—Sí, però a soles...

I a soles l'inventor s'explicà.

—Molt senzill. El secret consisteix en una planxa plena de fum d'estampa. Les casades, al passar-hi la mà, s'hi embruten.

—Bé; però, i les solteres?

—Les solteres? Bah! No n'hi ha cap que s'atreveixi a tocar-la..., pel que pugui ésser!

PAGINA FEMENINA

(PER A DONES SOLES)

DIUEN els homes que les dones som estranyes, som incomprensibles; que tenim rampells i fem rebequeries estrambòtiques, mancades de tota lògica.

Oi que no és veritat, estimades lectores? Si no hi ha res més senzill que una dona! No hi ha res més transparent i meridià que el caràcter femení! Si la nostra psicologia és gairebé la dels infants!

Ja va dir, molt atinadament, un escriptor, que ara no recordo, que les nenes són dones petites, i les dones, nenes grans.

Si ells no ens comprenen, és perquè són curts de gambals.

Troben estrany, per exemple, que una dona es mostri freda, i fins despectiva, amb la majoria dels homes, i d'això en diuen no tenir cor. Que provin de posar en relació aqueixa dona sistemàticament esquiva amb l'home que la pugui omplir de satisfaccions, que físicament i moral sigui lo que en podríem dir *el seu tipus*, i ja veuran com no hi ha ningú més apassionat i més ardent que ella.

El desig tant temps contingut com una frisança íntimament amagada, es manifestarà franc i sense atenuacions de cap mena, fins al punt de semblar assedegada d'amor.

Però com que, per dissort nostra, les conveniències socials ens veden cridar, quan passa pel costat nostre, a l'home que podria fer-nos felices, i hem d'esperar que sigui ell qui es fixi en nosaltres, ocorreix molt sovint que tots ens diuen quelcom, menys *aquell*, aquell que és, precisament, l'únic que ens interessa.

Es clar que tota dona té a mà el recurs de la coqueteria, que és una mena de reclam per caçar *novio*, ben natural. Amb tot i això, també ens el retreuen com un defecte. Els atrau, els entusiasma, i els sap greu que el tinguem. Enteneu-ho, això!

Com que els estranys són ells! Ells, que ens admiren i se'ns mengen amb els ulls quan ens veuen abillades amb aqueixos trajos de seda tan severs, que no tenen més atractiu que el de venir arrapats al cos, posant de relleu totes les formes; i que, per altra banda, els molesta que els portem.

Per exemple: un home que quan va pel carrer no té ulls més que per fitar-los en totes les dones que vesteixen d'una manera insinuant, i que fins les segueix i s'arrisca a dir-los-hi una galania, en quan arriba a casa seva i veu la seva muller—si és casat,—o les seves germanes, amb un trajo semblant, es posa fet un dimoni i llença malediccions contra les modes maliciosament atrevides, que són les que més li agraden al carrer.

Es aquesta la lògica dels homes plens de seny?

Demés, que ells, com que no ens coneixen, s'equivoquen de mig a mig quan suposen que ens vestim per ells.

No, senyors vanitosos. Per vostès ens despullem, però ens vestim per nosaltres.

Lo primer que una dona pensa quan estrena un trajo, és en l'efecte que li farà a l'amiga X., o a la veïna X. En últim terme, li plaurà agradar als homes..., si és que li agraden; que ara va essent de bon to prescindir-ne.

Però d'això, que és prou interessant, ja en parlarem un altre dia.

ISABEL

CONTESTES

LINA. — Té molta raó; s'hauria de començar per la segona vegada.

UNA CURSI. — Per a vèncer la timidesa d'un home, hi ha un recurs que no falla: tirar al dret i cops al *bulto*. Suposo que el *bulto* ja deu saber on és.

FELISSA. — Sí, senyora: el masatge estova els pits. Digui al seu xicot que l'hi faci a un altre lloc.

TRINI. — No sigui tonta; un amant fixo és un altre marit... o molt pitjor.

FABIOLA. — Jo li diria que sí, perquè els capellans són molt reservats.

XAFARDERIES TEATRALS

El plat fort d'aquesta setmana ha sigut «La segona nit de nuvis», guisat per en Montero a la cuina de l'«Espanyol», on cada nit el serveixen al públic els cambrers i cambreres de la casa, sota la direcció de l'acreditat *maître* Papitu Santpere.

No els estranyi que m'hagi valgut d'un símil culinari per donar compte d'una estrena teatral, perquè, encara que, a dir veritat, hom no és aficionat a res que faci olor de *culinària*—que no és precisament olor,—existeixen tals punts de contacte entre el teatre i la cuina, que m'ha semblat oportú fer-los ressaltar.

Sí, senyors: una comèdia, lo mateix que un guisat, pot ésser insípida per manca de sal i pebre, o bé al contrari: tenir sobra d'espècies i astragar el paladar.

Pot i sol dir-se d'una comèdia, que és crua, lo mateix que d'una costella o d'un biftec.

Fins i tot, quan es tracta d'una cosa aprofitada, els castellans en diuen un *refrito*, que ve a ésser, en gastronomia, aquelles combinacions que les dones fan amb la carn d'olla i un tomaquet, per a improvisar un entrant sense fer gasto.

Doncs, bé: una volta justificada l'estreta relació que tenen el teatre i la cuina, relació que era estreta i callada, perquè ningú n'havia dit res, aniré de dret *al bulto*, repetint que «La segona nit de nuvis» és un plat fort, per significar que té la deguda solidesa.

Figureu-vos una dona que es cansa del seu marit perquè aquest és un deixat i no es preocupa d'ésser un home decoratiu.

En vista d'això, va i la hi fregeix—un altre terme culinari;—però ell ve un moment que també s'enamora d'una altra dona i aquesta aconsegueix transformar-lo en un *dandy*.

Com que el fulano no és lletjot, al convertir-se en un home elegant desperta un eixam de passions femenines per tot arreu on va, fins que en un balneari es topa amb la seva antiga muller, divorciada i ja casada amb el «capritxu», i aquesta se n'enamora bojament, fins que al capdavall s'han de tornar a casar i passen *la segona nit de nuvis*. Es allò de «roda el món i torna al Born», que ja ens van ensenyar quan érem petits, o sia, una lliçó de moral a les dones casades que desitgen fer el salt.

Com que l'obra està bé i els actors de l'«Espanyol» la fan amb molta traça, el públic, quan va caure el teló, els hi va fer aixecar moltes vegades. Perxò en Montero estava d'allò més content i deia, ple de joia: «Ho veieu? Encara se m'aixeca, encara se m'aixeca!»

Un altre plat saborós, i que la gent se'n llepava els dits, fou «La gitanilla», del novell autor senyor Cervantes de Saavedra, en col.laboració amb l'antiquari de la literatura espanyola, en Didac San José, plat servit al teatre «Goya».

La Carmeta Oliver-Cobeña va fer-ne una creació del tipus central de l'obra, i va estar tan suculent, que molts espectadors se l'haurien menjada de debò. Sortosament, la monissima actriu no va rebre cap queixalada.

L'Esperança Iris—cuina internacional—va oferir-nos darrerament al «Tívoli» una mena de *platillo* procedent d'un restoran francès, que s'anomena «Fi-Fi».

Es un menjar que ja ens el van servir no fa gaire en la seva salsa original, i, és clar, ara l'hem trobat un xic disgustat. Massa pebre, senyora Iris; massa pebre i poca sal.

On sembla que preparen una sensacional escudella de pagès, és al «Victòria». I en diem escudella, perquè es tracta d'una revista que és lo més semblant al nostre plat nacional, on s'hi troba de tot.

Ara que, a lo millor, anuncien una bona escudella i després us trobeu amb què només us fan butifarra. En fi: no tardarem molt a saber-ho.

L'HOME DE LA CONXA

MUSIC-HALLS

El senyor Ramon no és altra cosa que un bon home que li agraden les dones dolentes. Les dones dolentes són aquelles dones que fan patir als homes mostrant-los-hi de lluny aquella fruita tan llaminera pròpia de l'agost.

Es per això que el senyor Ramon viu gairebé al music-hall. S'hi passa les hores mortes i en sap de totes menes i colors, de fredes i de calentes. L'altre dia va trobar-lo el senyor Canons, mai dirien on?

Doncs, a la tercera llotja a l'esquerra del segon pis de «L'As».

—Què fa aquí, sant cristià, tan enlairat?

—Espero que surti l'Aviadora, una mosseta de la casa que està força bé.

No sé pas si hi ha res a fer. Vola molt alt aquesta Aviadora.

—Bé, senyor Canons: vol que, aprofitant aquesta avinentesa, l'assabenti quelcom de ço que passa pels temples de la barrila?

—Normista està, senyor Ramon...

—A la feina. Això de la llengua, deixem-ho per després. Aquí, a «L'As», ja ho veu: les Morenales, que són unes *morenales* d'«ai, mareta meva»! La Francés, que per cert l'altre dia va dir-me si volia fer-li...

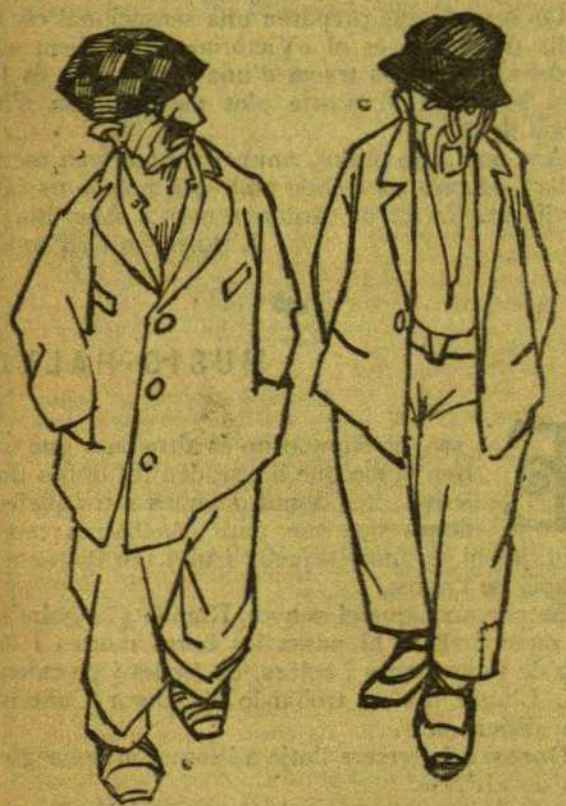
—Què?

—...un cuplet. Ha debutat també la Pepeta Golbas, artista argentina, que té una veueta ídem i és més caia que l'Alippi. Parla sempre com a «La borrachera del tango»: «Callate vos esta boca, no más, i dejate de pavadas.» A mi acaba de dir-me: «¡Que te voy a perjudicar!», i ha demanat quatre sandwichs de pa amb tomàtec.

—*Ché*!

—A l'«Edèn Concert», aquesta mena de catedral de l'activitat papitesca, encara que son director es digui Perezoff, tothom treballa de valent. La Maria Campi ha guanyat el campi...onat de les estrelles de music-hall. Les quatre Ismay Girls, rosses com un filet d'or, valen tot l'or del món.

—Lo del filet no ho veig prou clar.

—Quants fills tens?
—No ho sé pas. Fa dos anys que no he vist a la dona.

—Demés, la Julita Oliver, l'Amarantina, la Granito de Sal, que té més pebre que sal...

—Altres novetats?

—Al «Pompeia», encara vodevils, més verds que la gabardina d'en Marsà. Al «Monte-Carlo», les germanes Rechi, les germanes Ortega i no sé quantes germanes més. Allò sembla un hospital. Al «Folies», ja han tret allò de *espectáculo altamente moral*, perquè no donava. Ara, cada dia hi ha una gran festassa de *muñecas*. Ens donen gust a força de *muñecas*. Al «Royal», al «Novelty» i demés *templos del arte frívolo*, van tirant de la rifeta. I prou.

—Que s'hi conservi, senyor Ramon!

—A reveure, senyor Canons.

UN INVENT

Veu's aquí que, fa uns quinze dies, amb motiu d'acabar-se la temporada de caça, una colla de companys aficionats a matar conills feren la última sortida carregats de minestra per a fer un dia de camp.

Cal fer-vos saber que aquests caçadors pertanyen a la categoria d'aquells que, si no troben conills, en compren a les pageses perquè no els vegin amb el sarró buit.

Estaven, doncs, cansats de buscar i córrer sense trobar rastres, quan varen reunir-se per dinar, i després d'atipar-se de costelles amb all-i-oli i llonganissa de Vic, a força de trago i trago d'una bóta que no parava de donar voltes al voltant d'ells, feren el cafè, i un d'ells, al qual no li agradava l'anís sense aigua, va barrejar-se'n tres ditets amb el cafè, i al veure que se li tornava tèrbol, demostrà la seva estranyesa als demés, entrant de ple en una conversa purament química, preguntant-se la forma en què podia separar-se el cafè de l'anís, un cop barrejat.

Un d'ells, que es diu Tomàs, va contestar:

—Això que preguntes, és molt més senzill de lo que tots vos creieu.

I, danvant de l'estranyesa dels demés, exposà lo següent:

—Suposem que aquest got de cafè no és de cafè sol, sinó de cafè amb llet. Jo me'l bec, i al cap de deu minuts puc separar els dos líquids a voluntat... si m'ajuda qualsevol de vosaltres.

—Què s'ha de fer?

—Poca cosa. T'agenolles als meus peus i et fas càrrec de què sóc la teva dida. Com que tu em treuràs la llet, jo em quedaré amb el cafè.

PEL DARRERA, NO

I

El meu xicot és un jove molt «peça»
que a l'«Iris Parc» de mi es va enamorar,
i ja fa temps que està per mi tarumba
i sempre diu que prompte es vol casar.
Encar que visc molt lluny, a Sant Gervasi,
no deixa de venir el meu Joan
cada nit a garlar una estoneta
i a forjar del casori el nostre plan.

Parlat:

Tenim de parlar amb una reixa entre els dos, doncs la mamà no vol que entri a la torre. Ell prou em demana que parlem pel jardí, que és a la banda de darrera i fàcil de saltar-hi dins, però jo li dic:

Refrà:

—Pel darrera? Ca, barret!
Ja et veig venir, Joanet.
Això sí que no em fa el pes.
Pel darrera no hi vull res.

II

Com que és eixelabrat i lerrouxista,
el meu promès és anticlerical,
i es posa, de pensar en què el casori
l'ha de fê un capellà, al punt de dalt.
Vol fer-lo pel civil el tarambana,
doncs diu que això vesteix i fa avençat..
Però a mi no em convenç i m'escarrasso
a treure-li del cap tal disbarat.

Parlat:

I ell sempre torna amb la mateixa: «Però, Conxita! Per què no vols que ens casem per darrera de l'església?» I jo li dic:

(*Refrà*)

III

Teníem l'altre dia una conversa
de la qual no és possible fê'ls-hi esment,
i el meu Joan va explicar-me el que faríem
un cop fóssim casats ben legalment.
Quin programa més caio! Sols un número
va deixar d'engrescar-me i no el vull pas.
Es veu que el meu xicot és un golafre,
però lo que és amb mi no hi haurà cas.

Parlat:

Volen saber lo que és lo que a mi no em fa peça? No els ho puc dir. Ja se'n faran càrrec, oi? Però jo vaig dir-li:

(*Refrà*)

GENT DE NIT

LA CARLOTA

Si *la Celestina*, segons sembla, va necessitar tres escriptors per a que fessin una comèdia de les seves meravelloses virtuts, posant a les noies en situació de guanyar-se la vida, obrint-los-hi el caminet de l'amor, ja podeu tenir la seguretat de què amb tots els Victorianos Benedictos Sànchez de Catalunya i afores no n'hi hauria prou per a cantar les excel.lències i eloqüent traça d'aquesta dona que aureneja de l'«Excèlsior» al «Lion», del «Lion» a «Villa-Rosa» i de «Villa-Rosa» al «Grill Room», cercant la última mitja-virtut i preparant primers *encuentros*.

I aqueixa nostrada Carlota arrebassa la popularitat i mereixements de *La Celestina* dels distingits i malaurats escriptors senyors Mena, Cota i Rojas, perquè si aquella va posar en peu de guerra solament a la desgraciada i calentona Melibea, la Carlota, senyors, la Carlota ha posat a tantes *Melibeas* en camí dels cabarets, del Xalet i de les torres amb gramòfon de la Bonanova, que, creguin-me que mereix la creu de Sant Armengol i una seriosa declaració d'utilitat pública.

Vostès no la coneixen, la Carlota? Nosaltres no tenim pas la pretensió de presentar-la, ni de donar-la a conèixer a ningú. No pensem presentar-la, perquè amb això de les presentacions hi té la mà trencada i fa la competència al mateix don Manuel Luengo i Prieto, i no pensem fer-la conèixer perquè precisament això és feina d'ella.

Quantes vegades la Carlota haurà sentit a cau d'orella aqueixes preguntes!:

—Que em podria presentar aquella noia rossa?

—Que coneix cap noia modesteta, sense gaires pretensions i que estigui a l'abast de la meva butxaca?

—Que té alguna menor que comenci?

I la Carlota, amb aquell to aristàrquic i pròpiament instintiu, vos procurarà complaure amb zel, seguretat i discreció.

Gràcies a ella s'han estalviat molt mals-de-cap fabricants i industrials, molts jovenets aprenents de la mala vida i moltes noies que no sabien on s'havien ficat, o les havien ficat, i ara estan molt ben col.locades.

La Carlota ho sap tot. Tot. Sap l'últim escàndol, l'últim banyut, la última noia arribada de fora, l'últim *lío*. Però no li pregunteu res que ella no pugui dir, perquè no vos ho dirà. Com tota dona destinada a ocupar un càrrec important en la carrera de la diplomàcia amorosívola, no diu mai res, i quan diu, diu que no sap res.

Com l'avi del Parc, com els *coros* d'en Clavé, com el *Brusi*, la Carlota pertany a la ciutat. La Carlota ve a ésser una cosa així com el Rius i Taulet de la vida de nit. Nosaltres no compen-

dríem l'«Excèlsior», ni el «Lion», ni el «Grill-Room» sense l'ombra benfactora de la Carlota, o asseguda en una tauleta acompanyant a una parella més o menys domesticada.

Per això, avui, a l'inaugurar aqueixa nova i nocturna *Galeria de catalans il.lustres*, hem volgut que obrís la carrera la Carlota, honorant així la seva exçelsa personalitat.

I, a més, ens permetem demanar a la Mancomunitat de Catalunya i a la Comissió de Cultura de l'Ajuntament que procurin aconseguir una càtedra per la Carlota a l'Institut de Cultura per a la Dona, amb la seguretat de què, alliçonant la Carlota a les nostres noies, no en caurien tantes tontament.

Ja podeu tenir la seguretat de què les noies que rebessin lliçons de vida, de bona i de mala vida, de la Carlota, quan un jovenet més o menys excitat els hi proposés una cursa en auto i una visita al Xalet, elles li respondrien, recordant les paraules mestrívoles de la Carlota:

—Veuràs, noi: abans posa'm un pis al meu nom...

Se'ns diu que la Carlota té molt mala llengua. Nosaltres no podem assegurar res perquè no l'hem tractada mai; però contarem un fet que *per se* demostra el xic de verí que per bon gust tots hem de demostrar de quan en quan.

Una nit la Carlota entrà al «Lion» i uns nyicris que menjaven macarrons la varen convidar.

—Parla tan elegant el meu Quirze, que de l'amant en diu *l'amador* i de l'amada *l'a-matriu*.

—En vols, Carlota?

La Carlota se'ls mirà, i amb un gran to senyorial i de despreci els respongué:

—No. Gràcies. *Antropófagos*!

Cróniques de la Rambla

Ja hem arribat a l'hora del dejuni, de la cendra de la penitència, de la Quaresma. Hi hem arribat després dels fox-trots i els paperets, i les serpentines i el llomillo amb mongetes, i el xampany «Codorniu» i els pierrots, i els «Capritxos» i les fondes d'*habitaciones a todas horas*, plenes de parelles més o menys amoroses, del Carnaval.

Sembla que l'hora del dejuni, l'hora de la cendra de la penitència, l'hora de la Quaresma, després de tantes altres hores d'alegria, hauria d'ésser trista.

Però no ho és. Perquè aquella alegria del Carnaval, tan desacreditada pels mals poetes—que són els més, comptant-hi en López-Picó i tot,—és una alegria a *plazo fijo*, una alegria de tradició—riure pel Carnaval, com menjar castanyes i dur flors als morts i anar a veure el «Tenorio» per Tots Sants, i menjar turrons i neules i fer pessebre i matar gall per Nadal, i menjar coca i perdre la nit i encendre focs per Sant Joan, etc., etcètera,—una alegria obligada. Saber que perquè ets a Carnaval t'has de divertir, i ballar, i convidar a sopar a una disfressa, que després resulta ésser la teva portera o la teva raspa, i fins anar-te'n a dormir amb ella encara que no tinguis son, és una cosa molt avorrida.

Mentre que després, a l'arribar l'hora del dejuni, de la cendra de la penitència, de la Quaresma—totes aquestes hores es resumeixen en l'hora més humorística del món: la de l'enterrament de la sardina,—hi arribes amb un somriure picaresc sota el nas. Perquè saps que això del dejuni és un *cuento*, que no dejuna ningú, que tothom té butlla. Perquè saps que això de la cendra també és un *cuento*, i tu no estàs per *cuentos* ni per cendres. I llavors sí que te'n rius. Te'n rius amb la boca plena—si és que no la tens damunt un cos de dona—de malícies, de sospirs, de petons.

Perquè saps que la Quaresma és la Primavera, i que «la Primavera la sang altera», i que les dones es vesteixen amb robes clares i escasses, i totes són boniques, i totes tenen ganes d'enganyar al pare, al marit o a l'amant.

I que si de dones n'hi ha tantes, i tenen aquestes aficions, alguna te'n tocarà a tu.

Vet aquí per què això del dejuni no t'emociona.

CONTES NETS Y CONTES BRUTS

EL GRAN DEPORT

La Clareta, bonica xicota, plena de carns, aficionada als deports i associada al club «La Papallona», certa tarda, en un partit de tennis i al córrer pel camp esportiu, sofrí una girada de peu. I després de les múltiples atencions per part de ses amigues, amb la serventa de companyia es dirigí, amb auto, vers sa casa.

El dolor que sentia li féu recordar cert jove cirurgià que vivia en la mateixa casa, i digué a la serventa que anés a trobar-lo i que li expliqués el cas, per a veure si la podia curar.

Passat el temps precís per enterar-se de l'accident, es presentà el jove cirurgià a l'estança de la Clareta.

—Sí, senyor: jugant al tennis. Ja veu quina mala hora!

—Potser no sigui res. Veiam...

I al moment la Clareta, asseguda en una otomana, es llevà el calçat i la mitja, ensenyant un peuet i una pantorrilla dignes del primer premi en concurs de belles formes. El nostre cirurgià començà a palpar des del peu fins al genoll. Després digué:

—Sí, senyoreta: encara que el cas és lleu, vostè té un nervi fora de lloc. Però, si em deixa fer, em sento capaç de posar-lo bé.

—Ai, faci! Amb tal de no sofrir, faci el que vulgui.

I el jove cirurgià començà la tasca.

No cregué suficient el palpeig de la pantorrilla, i seguí fregant i acaronant fins dalt de la cuixa, indicant a la Clareta que el mal venia del nervi anomenat *aponeurosis*, i que era precís masegar fins a la cintura per a posar-lo a son lloc... I així la mà seguia refregant suaument per l'escultural i fina cuixa.

La pacient Clareta ho prenia amb gust, car notava que el dolor desapareixia, en tant que augmentava certa placidesa. I tan bo sentia en el fregar i refregar, que, amb la roba enlaire i eixerrancada, digué al cirurgià, amb veu baixa i tremolosa, tot agafant-li la mà i apropant-la a cert amagat lloc:

—Fregui'm aquí...

—Amb la mà, no—contestà ell, nerviosament.

I traient-se de la butxaca de l'infern un instrument ortopèdic en forma de bitlla, fregà en el lloc indicat, a l'ensems que la pacient s'estirava sobre l'otomana. I amb tal força i bona voluntat es féu l'operació, que la Clareta sentí la sensacional emoció de la cura...

Finit el treball, el nostre jove preguntà:

—Què! Li ha passat el dolor? Veu?, ja està curada.

—Ah, sí! Aquest aparell seu val molt! I digui: com se'n diu d'això?—preguntà amb picardia la Clareta.

Contestant-li ell, amb altre tant:

—Jo, d'això en dic una bitlla; però al fer-la servir nou vegades, li aplico el qualificatiu d'un gran i popular deport anomenat *joc de bitlles*, car es compon de nou, a part dels seus bitllots.

Sorollosa rialla féu esclatar a la Clareta l'explicació, la qual així exclamà:

—Doncs digui que jo m'he curat amb una part d'aital esport? Es deliciós! M'agradaria entrenar-m'hi. Li plauria, a vostè, ésser el meu professor?

—Amb moltíssim gust, senyoreta. Li procuraré nou bitlles amb sos corresponents bitllots, que és tot el joc.

I amb forta encaixada de mans, amb un cel replè d'esperances, es despediren ambdós.

A l'endemà, tan bon punt el sol petonejava amb sos raigs xardorosos els terrats i teulades de les cases, l'esbojarrada i simpàtica Clareta sortia de casa seva, i en girar una cantonada es topà amb algunes de ses amigues, que anaven a casa d'ella per a saber com se trobava de l'accident del dia anterior.

—Què tal, noia?—feren, en veure-la.

—Molt bé; ja no em sento de res. I la cura ha sigut original: amb una part de cert deport he restat curada.

—D'un deport?

—Sí, noies, sí. I, si voleu, el professor que m'hi entrena us el farà conèixer, i... entrenarà també a vosaltres, si li plau... Es un jove molt deliciós!...

Als pocs dies es posà tant de moda el deport de les bitlles, en el club i fora d'ell, que les dones casades, mantes vídues i qualques solteres es deleiten, avui com ahir, en el popular i gran deport de les bitlles. Joc que existirà...

IN SÈCULA SECULÒRUM

FRA ANSELM TAROT

REDACCION
—
DE DÍA: FRENTE AL LICEO
DE NOCHE: BANCO NÚM. 10 DEL PASEO DE GRACIA

EL DIA BETICO

EDICIÓN DE BARCELONA
ÚNICO DIARIO QUE SALE UN GOLPE CADA SEMANA

TELÉFONO
—
LO TENEMOS EN REPARACIÓN
TENEMOS PINZO PARA ATENDER LAS RECLAMACIONES

Año I — Director: BUENDIA Y GASSOL — Núm. 1420

LA PEZ DE BUENDIA

No estoy de leche. Todo lo que hago me sale cabeza por abajo. Hace años le hice uno de pequeño a Pura, la hija de la portera, ¡y también salió cabeza abajo! Si juego a la rifa, no saco ni a disparos, y un golpe que jugué con Carmen, y saqué una porquería, un guardia que de qué me mete en la cangri. A la cuenta, me acusó de haber faltado a la moral, lo cual es una badada, pues Carmen no se decía Moral, sino Gallinassa.

Y esto que, en cuanto a ingenio, me sonrío giocondescamente del más rico hacendado de Cuba. Por cierto que, en Cuba, los dados los deben vender de aquello más baratos, perque todos los ricos *hacen...dados*! Pero aquí no se reconoce talento más que al general Luque. Ya lo dice aquella obra, que no me enrecuerdo bien si es «La Traviata» o «Cura de Moro»:

«Lu...que es el talento,
Lu...que es la mollera...»

Una vez fuí agente de seguros, oficio que se semeja al de municipal en que «hace...gura». Pues no gané ni una paña, y todo dios se me rifaba. Claro: ¿quién hace caso del decir *de la gente*? Otro golpe me hice corredor de carbones... Venga visitar a los carboneros, pero ¡romances! Son gente que come bien—siempre comen ¡*entre-cok*!,—pero que, como siempre tienen cisco y leña en casa, no están por broques. Un día fuí a ver una carbonera, la mar de caya, y al oirme me dijo:

—Lléveme al cine...

La cogí del brazo, todo engrescado, y me endiñó una morma que todo trontollé. Lo había entendido mal. Lo que dijo fué: «Lléveme *alsina*...» (carbón de...).

Cesante otro golpe, fuí a ver a un señor, que es de la corteza de abajo, para que me colocase.

—Me ha dicho el betas e hilos de la cantonada que en su casa hay vacantes.

—¡Es un morros de aquello el vetas e hilos! ¿Bacantes en mi casa? Una casa tan seria, que una vez despedí a una beata de 80 años porque era una «carca ajada»! Ya puede ir al botavante usted y él!

A los pocos días entré en una botiga que vendían peines. El amo era de Reus, y cuando me preguntó si conocía cómo calía las clases y le dije que había:

—Primera..., general...

¡Cómo se empipó!

—¿Te crees que me mamo el índice?—me hizo.—¡Ya lo sé que Prim era general!

Al cabo de unos días hice cabo a un taller de masticar goma. El amo se barajó con Paco Barda, un trabajador hasta allí, y yo, como un bendito del capazo, le dije que había metido los pies al cubo.

—Usted necesita al Barda...—le hice.

Bueno: que de qué que me hace malbién.

Para que vean si estoy de pez, les diré que me coloqué en una fábrica de cerraduras... (no serraduras, ¿eh?; no juguemos), que el amo, al que sentía renegar, lo enviaba a nodriza. Bueno: pues un día un aprendiz, que era un sóminas, esguerró una pieza, y yo le conté al amo cómo caray había ido la cosa.

—El pobre—le hice,—que tiene muy poca traza, comenzó a collar, y tanto colló, colló...

—¡Fuera de aquí! ¡Gamarás!

Y me echó. Ya ven si tengo mala potra.

Por esto a un servidor no le viene de nuevo que hayan aplazado la mandanga electoral. Es lo que les decía de la poca leche.

(Si un tal Carmelo se vuelve loco, ¿por qué resulta dulce? Pues porque Carmelo *dementa*!)

¡Pero qué le haremos! Yo buscaré votos con candelitas... (saben qué diferencia hay entre los votos y la naftalina?; en que aquéllos para las urnas, y ésta para las arnas!), y cuando vengan las elecciones pagaré los votos a paña. (¡Qué de-votos tendré!)

Y si voy al pote, no tengo otra solución que un tiro. Podéis subir de pieses.

BUENDÍA Y GASSOL

(*N. de la R.*—Esto del tiro no les esborrone. Se refiere a un tiro de mulas que le dejó un tío valenciano que se le fué al otro barrio. Se lo empeñará...)

NOTAS POLITICAS

Una comisión de dependientes del C. e I. del Distrito 10, nos ha visitado para protestar, la mar de enfutismados, de que Marcelino Domingo haga trabajos para salir diputado. «Es un mal esto de ver trabajar los Domingos», han dicho... Tienen razón, ¡qué caray! Es un mal ejemplo.

—

Se ha disuelto como un bolado el Casino Conservador Republicano de la calle de Llástics. El conserje, señor Redondo, está desconsolado, pues era el alma de la entidad, pudiéndose afirmar sin pavería que el Círculo era Redondo.

—

El consecuente republicano señor Redeu ha ingresado en el reformismo, y malas lenguas hacen correr que le darán un acta. Si se confirma, no notará pas el cambio, pues ya ahora no se mueve del Escaño. (Casa del...)

—

Los elementos católicos de Sans querían engiponar un manifiesto, protestando de que en algunos sitios se enseñe demasiado, pero lo han dejado correr, porque alguien les dijo que si protestaban serían protestantes, y esto no hace católico.

—

Los panteístas van a las urnas. Presentarán candidatos por todos los distritos de Cataluña y se gastarán un futeral en las elecciones. Por Salou se presenta don Juan de la Cruz y quiere gastar cien mil pañas. La elección, aunque no salga Cruz, seguramente saldrá cara.

—

El grupo anticlerical y cosmopolita del distrito V nos ruega que hagamos constar que no tienen afinidad alguna con los radicales. «Somos anticarcas—dicen,—y como no creemos en el cielo, no queremos *ser-afines*.»

DEL CAPAZO FILOSOFICO

¿Cuál es el objeto más desgraciado?
El sello de correos. ¡Qué! ¿No caen? Sí, hombres. ¡Fíjense que todo el mundo lo pega!

—

¿Dónde hay menos Concepciones?
En San Sebastián, que sólo hay una Concha.

—

¿Quién moldea mejor a sus hijos?
Los que los echan al torno.

—

Un crío de bolqueros, ¿en qué se parece a un perro?
En que *us-mea*.

—

Uno que tenga muchos domicilios, ¿en qué se parece a una mata de habas?
En que habita aquí habita allí...

—

Una madre de Dios de Andalucía, ¿en qué se parece a la playa?
En que ¡ma-c'arena!

—

¿Qué conductores de tranvía son más elegantes?
Los que llevan ¡*Coll-Blanch*!

UNA EXPLOSION

Los vecinos de la despoblada calle de Xarau, que se abrirá el año que viene, estaban roncando como aquel que no tiene otra cosa que engiponar, cuando les despertó un ruido así como Nougués hiciera un rot, o hubiesen disparado una cañonada.

El sereno, que por cierto se dice Jepet, y el vigilante, que es de Piera, corrieron esma perdidos de un costado al otro, buscando el cómo y el qué del ruidoso ruido. Ambos cayeron en la cuenta (y en una zanja) de que venía de una taberna que hay cabo la Bordeta, junto al Bogatell tal como se entra a la izquierda...

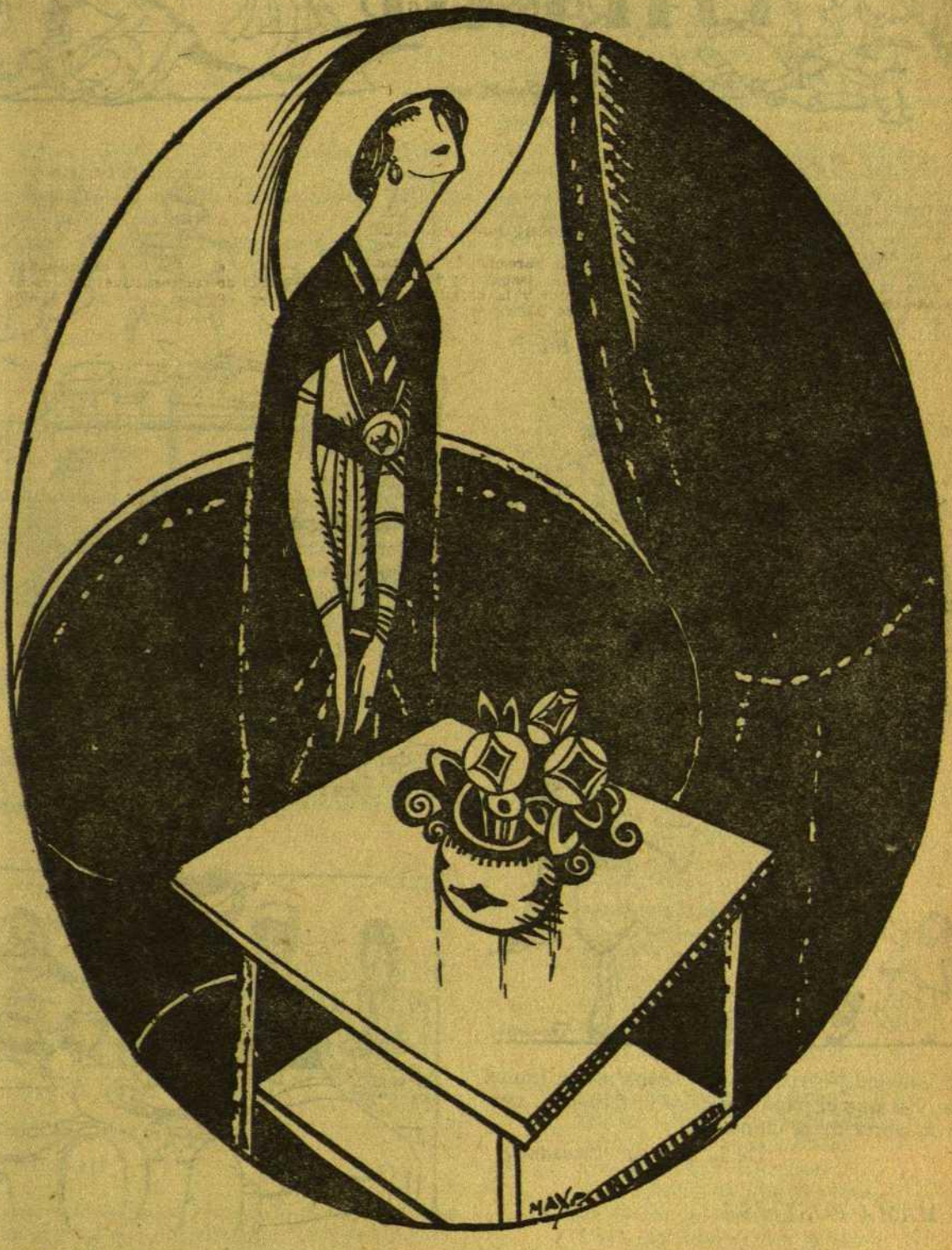
—¿Qué caray ha pasado?

—Una explosión...

—¿De gas? ¿de vapor? ¿de oxígeno empaquetado? — preguntó el sereno, muy ídem.

—¡No, hombres! Es que este gato de los frailes, el barbero de la cantonada, ha hecho el siguiente chiste: «¿En qué se parece Alba a un ciego? Pues en que no pueden ver a Cambó». Y se ha producido una explosión... de entusiasmo...

El vigilante les llamó tañles y el sereno se defecó en la de aquello que les desocupó.

—No sé pas com me trobo. Capficada tota la setmana!

ANSIETAT MATERNAL

La mare escolta a la porta de la cambra nupcial de sa filla. De sobte sent un gemec i, enguniosa, pregunta:

—Què et passa, filla meva?

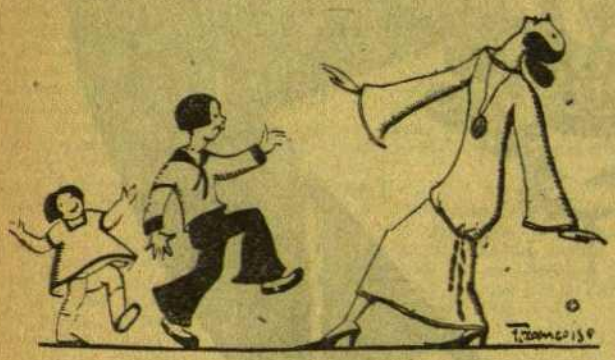
I ella respon:

—Sí, mamà. Vés-te'n tranquila.

(De *Ruy Blas.*)

—Fillets meus, per a ensenyár-vos a observar, us donaré un franc sempre que noteu alguna cosa que us sembli fora de lo normal...

(*L'endemà.*)—Apa, mamà: dóna'ns un franc! Hem vist que el papà abraçava la minyona, darrera la porta de la cuina...

(De *Le Journal Amusant.*)

LA MAMA POSTISSA

—Hola, Lulú! Senyora...

—No la coneixes, Rafel? Es la mamà!

—Ah, sí! La recordo de quan era la mamà de la Mary.

(De *Sans Gêne.*)

—Esteu acusat d'haver dinat esplèndidament a l'hotel i negar-vos a pagar.

—Potser és així; però consideri que ho he tret de seguida, senyor jutge...

(De *Le Rire.*)

NO TÉ IMPORTANCIA

—M'han dit de vostè una cosa molt greu.

—Què, senyora?

—Que ha tingut un fill...

—Sí; però va ésser a Calborough, un poble de quatre cases!

(De *The Humorist.*)

BANQUET NUPCIAL

La núvia, a part.—Mare de Déu! Però si no sap obrir ni un pollastre!...

(De *Le Rire.*)

ECONOMIA

—Escolti, mosso. Que no hi ha escuradents en aquesta fonda?

—No, senyor. L'amo els ha suprimit perquè se'n gastaven massa. Ningú els deixava després d'haver-se'n servit...

(De *Le Journal.*)

A SUISSA

El guia.—Aquí tenen el Mont-Blanc, que té vuit mil metres d'alçada.

El turista.—Ei, mestre! L'any passat em vau dir que en tenia sis mil!

El guia.—El senyor no sap que tot s'apuja?

(De *Le Regiment.*)

FLAGRANT DELICTE

—T'han donat un certificat de bona conducta? Molt bé, fill meu. Però una altra vegada demana permís quan vagis a entrar a l'habitació del teu pare!

LA TOPADA

Ella aprèn de menar l'auto i envesteix un arbre. *Ell* li diu:

—Però, dona! Que no veies l'arbre?

—Prou! I ja he tocat la botzina!

(De *The Humorist.*)

TENIA RAÓ

La portera.—Quina escala de posar-me! Que no veu el rètol que diu «Eixugui's els peus»?

El vei.—Sí; però no diu si s'han d'eixugar a l'entrada o a la sortida...

(De *Le Journal.*)

L'ERMITÀ DE SANT POL

En el poblet de Sant Pol del Mont hi havia una ermita que tenia una imatge amb la virtut de fer créixer el cens de població. Feia la competència a Núria, i els casats xorcs de tota la contrada, i fins de més llunyanes comarques, hi anaven amb aquella bona fe. I deien que no fallava. Als pocs dies, elles ja notaven que els faltava quelcom. Als pocs mesos ja sortia la panxeta, i al terme natural venia al món un nou habitant del planeta.

La Mercè de cân Peratallada feia dos anys que era casada i no n'hi havia de fets. Ella que sí, que prengué la determinació d'anar a pregar a Sant Pol, per veure si obrava el prodigi.

La pujada era forta, i la Mercè, suada i fadigada, anava pujant-la amb pena, quan pel camí trobà una pagesa que la davallava.

—On aneu, jove?

—A l'ermita.

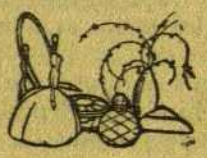
—Voleu tenir mainada?...

—Veureu... Una tindria il.lusió...

—No cal que pugeu més. Haveu estat de pega. L'ermità es morí abans d'ahir...

—Bé, i què? Jo lo que cerco és el sant...

—Ai, infeliç! Què pot fer-vos el sant sense l'ermità?

UN NOI DEL PIRI...NEU

Uns devots als Pirineus
van anar en romeria,
i amb ells, abonant els preus,
pogué anar-hi qui volia.
Molts s'hi varen agregar,
i entre ells una xicota,
bastant bleda, molt devota
i amb prou ganes de... viatjar.
Ja allí, va fer companyia
amb un romer bastant tou,
que li va ensenyâ un... joc nou
tot resant la llet...ania.
Això apart, com una seda
tot va anar fins la tornada;
però ella, com era bleda,
del joc nou quedà embafada...
perquè als set mesos d'allò
arribà un dia i certa hora,
que, ajudant-la una senyora,
va trobar un setmesó.
I ara qui amb el nen la veu
i pregunta pel seu pare,
ella tan sols li declara
que el noi és del Piri...neu.

FAM D'ADULTERI

Alguns anys feia que la senyora Palmira sentia una buidor difícil d'omplir, a pesar d'estar casada amb don Eustasi, a qui de primer li semblà a propòsit per aquesta obra pia de terapèutica conjugal.

Però ara ella hi trobava pèls, sense que el seu marit en tingués cap en el cap. Ell tenia seixanta hiverns i ella trenta vuit autumnes.

Veient que a la Facultat de Medicina no tenien res per abrandar energies deprimides, la senyora Palmira resolgué cercar fora del fogar lo que li mancava a dintre.

Féu inserir un anunci en un dels diaris que a voltes fomenten l'adulteri i la prostitució, a pesar de tenir un caient catòlic. Deia això:

«Señorita joven desamparada i amb el cor buid desearía conocer señor robusto y con disposiciones. Escribir núm. 798437.»

Al cap de tres dies rebé una lletra, que s'apressà a obrir. Amb un estil capaç de fondre les neus de la Jungfrau, un desconegut s'adequava a les aspiracions amoroses de l'anunciant.

La carn de la senyora Palmira començà a palpitar, àvida de petons, i sense perdre temps l'esposa ja culpable traçà algunes ratlles igualment incandescents i les envià al número indicat per l'amant anònim.

Les declaracions amoroses de la lletra les callem perquè ens hi obliga el pudor. Li donà cita sota l'arbre que feia dinou de la Rambla, començant per Canaletes, i recomanà portar els dos un clavell negre en lloc visible.

El dia aquell ella hi arribà dues hores abans, fins que va veure anar vers ella... al seu marit amb el clavellet al trau. La senyora Palmira, no sabent com sortir d'aquell mal pas, s'arrapà a l'ordinari subterfugi de totes les dones compromeses:

—T'he ben atrapat, mal porc!

—Però jo també!—digué ell.

—Això no és el mateix. Almenys jo no havia dissimulat la meva identitat. Solament llegint allò que deia l'anunci, ja tenies de coneixe'm de sobres. Recorda allò que deia: «*...desamparada i amb el cor buid*», que no era res més que el retrat de la meva situació. Tu, poca-solta, t'has fet passar per un home robust!

Des d'aquell dia el pobre Eustasi no li toca més remei que abaixar el cap.

MERAVELLÓS!

Feia ja una gran temporada que la Dora Ganyips estava fent la conquista de mister Opercut.

Aquest senyor havia arribat a tenir tal il.lusió per la Dora, que la seguia a tot arreu com un Lulú qualsevol.

Però la Dora tenia motius per a no deixar-se caure de pressa. Tenia un defecte, i aquest defecte era el de tenir el «recreio», el «parrús», que diem els clàssics, excessivament gran. Per això volia que quan mister Opercut arribés a lloc, no se n'adonés, ubriac d'il.lusió i de desig.

I va arribar la nit venturosa per a mister Opercut. Va ésser després d'un sopar mascle, amb una d'ostres, de llagosta o de *pepinillos* i de filet amb mostassa, que feia por. Mister Opercut es va atipar de filet: el cor li deia que no en tastaria d'altre.

Però la sang freda de l'anglès no es va alterar un grau de resultes d'aquest menú. La Dora, pel contrari, estava que no tocava de peus a terra, i va decidir-se per estirar-se a la *chaïsse-longue*. I després, oblidant-ho tot, es va aixecar les faldilles i posà davant els ulls de mister Opercut aquella exageració que era la seva desgràcia.

Avançà un pas l'anglès i ho mirà amb curiositat.

—*Maravilloso*!

—...?

—*Maravilloso*!

—Però, el què?—demanà la Dora, veient-ho ja tot perdut.

A lo qual va respondre l'anglès:

—El que no li hagin caigut les tripes per aquí!

UN MALENTÈS

Fa ja bastant temps que un jove que estava enamorat d'una xicota molt caia, i anava amb fi de bé, un dia es va decidir a demanar la mà de la dona amada, i sens dubtar un moment anà a casa d'ella per a parlar amb el seu pare.

Varen fer entrar el pretendent a la saleta; i allí, després de confessar la noia que ja feia tres mesos que tenia relacions amb aquell jove, el pare va fer la pregunta de rigor:

—Bé; i amb què compta vostè?

—Home, em guanyo bé la vida, perquè tinc dos sous molt grossos...

La noia es va tornar vermella i el pare va replicar, tot enfutismat:

—Indecent! Poca-vergonya! Jo també els hi tinc, de grossos, i no presumeixo...

FUTBOL

L'HOMENATGE GAMPER

En aquesta crònica no lluïrem, com altres vegades, aquell estil de repòrter universal, que ha fet que arreu s'escampés el nostre incògnit, esbombat per la trompeta de la fama.

Aquesta vegada, hom, persuadit de què anava a presenciar una festa a Jesús-Maria, o una reunió cursi a casa d'uns adroguers enriquits, amb motiu del sant de l'amo, ens hem abillat amb el trajo de la primera comunió i havem pres el posat més angelical possible, que ens ha convertit en *la oveja disfrazada de lobo*, o viceversa.

Quan arribàrem al camp del «Barcelona», la música preludiava un himne ben escaient, que feia glatir tots aquells cors, produint el soroll de vint-i-cinc mil despertadors engegats.

Darrera nostre va entrar en Gamper, abillat amb frac, fent bracet amb en Piera, que portava encara el mateix trajo de núvia del dia en què el va casar mossèn Lletuga.

El programa ens va seduir de primer antuvi. Allò de:

Primer. Chor de socis amb acompanyament de xiulets.

Segon. La guardiola de l'*amateur*, diàleg entre en Blanco i en Sami.

Tercer. «El arte del penal», conferència per en Torresullastres.

Quart. *Disparo* de fotografies a discreció.

És així com se confecciona un programa d'homenatge.

Però, deixant de banda la brometa d'un servidor, cal fer constar que l'homenatge fou un èxit.

En Gràcia, que fins avui s'havia distingit amb el cap, va encolomar dos gols pedestres, que a tots ens semblaren immillorables.

En Barratxina, del «Martinenc», quan ja s'acabava el partit, va fer el de l'honor.

Tot això va passar gronxats per aquell vent furient que ens brandava com a ninots d'un teatre de titelles monumental.

Els d'aquesta casa desitgem al senyor Gamper tota mena d'enhorabones i que tots els minyons li facin bondat.

Del *busto* no en parlem, esperant fer-ho quan el nostre redactor d'art vagi al «Barcelona».

POTINERIES URBANES

Un comerciant respectable d'aquesta ciutat, però que, a despit del respecte, no aconsegueix que els negocis li rutllin degudament, l'ha passada molt... meuca aquests dies de Carnaval. El dimecres de Cendra li vencia una lletra de deu mil pessetes, que no tenia.

L'home se'n planyia amb la seva dona, en la intimitat d'una alcova que ja porta vint-i-dos anys de semblants intimitats.

—Vés a veure l'oncle... Què li són, a ell, deu mil pessetes? No va regalar l'altre dia un automòbil a la seva amistançada? No li passa mil cinc centes pessetes cada mes? No l'omple de joies? Doncs, poc li representarà deixar-te a tu aquest diner...

—Sí, eh? T'enganyes... Ahir vaig anar a veure'l. Em va rebre molt bé; fins va donar-me unes invitacions pel ball de disfresses que dóna a casa seva; però, en tocant a les pessetes, ni un clau... Que tenia moltes despeses, que es venia poc carbó, que havia posat a la seva amiga a pa i aigua... Total, que si em descuido em manlleva diners a mi...

—Què faràs, doncs?

—No hi he pensat... De moment, mira: aniré al ball de l'oncle... Què diable! La noia és casadora i convé que la vegi el jovent inflat d'armilla...

—Ben pensat... Tu també vindràs, oi?

—Sí... Cerqueu uns vestits escaients... Un dia és un dia! Per molt trist que em posi, no deturaré el protest!

I la dona i la filla del comerciant començaren a córrer cases on lloguessin vestits de Carnestoltes. A la fi, ho trobaren tot.

—Mira, X.... Aquest vestit de turc, per tu...

—Vestit? Si només és un casquet!

—Però et poses la levita i faràs molta patxoca. Jo aniré de Pompadour, i la nena... Ha sigut una ganga... Li han llogat el vestit que duia la Fulana en la revista «Cri-Cri»... Serà un cop d'efecte!

La cosa va arranjar-se prou decorosament, i, per a més secret de la disfressa, convingueren en

anar tots separats a casa de l'oncle, que té un pis magnífic a la Rambla de Catalunya.

Ja en el lloc de la festa, el comerciant i la seva muller es dedicaren a cercar la seva filla. Dissortadament, ni al saló, ni al bufet, ni a l'hall... El pare estava enguniós ; la mare, escamada.

Havia sortit tot justament davant d'ells, i arribaria amb tant de retràs ?

Preocupats de veres, resolgueren tornar a casa.

En arribar, allí hi trobaren, plorant com una Magdalena, a la noia.

—Però, què t'ha passat ?

—Ai, papà, si ho sabies !

—Conta, dona !

—He arribat a casa de l'oncle. Ell estava a la porta, i així que jo he entrat lluint el vestit de «Cri-Cri», m'ha agafat per un braç i m'ha dit : «Véns a donar un escàndol ? A comprometre'm ? Ja te les donaré, les deu mil pessetes... I pensa que fins al meu nebot les hi he negades... Però a casa no vull que hi posis els peus... Que et creus que aquests salons són els del «Palace» ?» I m'ha donat la mà, i en donar-me-la he sentit que hi posava un feixet de papers... Eren deu bitllets de mil pessetes... Aquí són ! I jo he tornat, plorant de ràbia, a casa !

Marit i muller es miraren una estona, embasardits... Què havia passat ? A la fi, l'home es donà compte de tot. Son oncle havia pres la filla del comerciant per la seva amiga, que era la que lluïa en el «Cri-Cri» el vestit utilitzat per a disfressa.

Aconsolada la noia, el comerciant es felicità de l'error i pagà la lletra. L'oncle, que ja sap que no va donar—com creia—a la seva amiga les deu mil pessetes, si llegeix aquestes ratlles ja veurà ara on varen anar a parar.

•

A l'Alexandre P. Maristany li han traduït «El casament de la nena» a l'anglès. El curiós és que, segons males llengües, l'hi havien també traduït al francès, abans d'escriure'l en català. Hoy las ciencias adelantan que es una barbaridad !

A en Marquina també li ha passat una cosa per l'estil amb «El pavo real». L'hi varen traduir a l'anglès abans d'escriure'l en castellà.

La vida va ara molt de pressa.

LA MORT D'EN ROC

MALGRAT que en Roc Guspira en tota sa vida havia fet públic *alarde* d'ésser un perfecte incrèdul, quan arribà l'hora de dinyar-la, sa muller s'entestà en què un capellà l'assistís en sos darrers moments.

—Creu, Roc ! No hi perdràs res de morir com un cristià...

—Es que se me'n refum ! Ja saps que no crec en falòrnies.

—Pensa que Déu Nostre Senyor pot castigar-te...

Tant insistí la bona dona, que en Roc, entre sanglot i sanglot, acabà per dir-li :

—Fes lo que vulguis ; però jo he viscut *ateio* i *ateio* moriré.

Vingué el capellà i s'esforçà en menar al moribund pel camí de la fe. El pacient escoltava, quiet, silenciós i escoltant les paraules del sacerdot, sense fer cap extremitud, dolçament, se n'anà a l'altre barri.

—Ha mort reconciliat amb Déu !—exclamà el capellà triomfalment.—Amb quina devoció escoltava ! No podia parlar, però els seus ulls prou clar que ho deien que es penedia de sa vida sense fe...

Lo que ignorà sempre el bon sacerdot, doncs la vídua piadosament va callar-ho, és que quan varen descobrir al finat per amortallar-lo, li trobaren el braç dret estirat i els dits de la mà enrampats, en la forma clàssica que el vulgus coneix per «butifarra».

—Jo sóc una dona molt callada.
—Deu ésser impenetrable !
—Tant com això, no !

O CINIQUES, QUE TOT VE DE CINE

Avui matarem l'estona enraonant del «Royal»; potser farem una fantasia; perquè tu, llegidor cínic, ens pots dir a cau d'orella mil i mil històries d'aquesta sala, que n'ha vist tantes i que n'ha sentit tantes. Però, avui que ens vaga, volem fruir l'enyorança d'aquells jorns passats, d'aquelles maniobres amb l'abric, el barret, un renard i la mà de la veïna de seient, de la que tan malparats en sortien l'abric, el barret, el renard i la mà; quan no, un veí del rengle de davant, que no se n'adonava fins arribar a casa seva... Es al «Royal» on havem tingut el màxim d'audàcia i d'intrepidesa per la grimègia a les fosques. A prop de la segona porta del passadís, tenim rebuda la més esplèndida bufetada de tota la nostra carrera. El batxillerat el tenim estudiat pam a pam i llibre a llibre, a les grades dels costats, amb aquella *Rosita*—i quines mans tenia aquella noia!; era modista—que avui fa de senyora formal, com podria fer de meuca a baix preu; tot és qüestió de sort, cavallers.

Ha estat sempre el «Royal» el cine dels estudiants veritat, és a dir, dels estudiants que no estudien, que tenen promesa, que no tenen quartos i que saben fer el burro real i metafòricament.

Aquí hi havia aquella taquillera que tots l'estimàvem un xic i ella ens despreciava olímpicament amb una mirada guspirejant dels seus ullassos... perquè ja tenia tres promesos i no en volia més. Aquí és el cine que s'han fabricat més *broncas* inofensives, però amb tal intensitat, que un cèlebre diumenge varen enviar a cercar una nova parella de policia, car la que hi havia, a força d'intervenir en *broncas*, s'havia gastat...

Enraonant de lo que avui passa pels cines, tinc l'honor de manifestar-los-hi que al «Catalunya», el *gran cine de moda*, han estat fent «El usurpador», drama d'interès... per als que els interessin els drames. Un servidor no està per *trigèdies* i se'n va al «Pathé». No, amic i cínic llegidor, o formosa i cínica llegidora: no em demanis res; estic atabalat. Redena, quanta gent! Quina mà d'indis i quins faquirs més rexinxolats! La setmana entrant, amb més cura, ja te'n faré cinc d'això de «La tumba india», que, com a *hermana gemela* de «La mujer del Faraón», val la pena de veure-ho. A cân Claraboia, vulgus «Kursaal», *aristocrático salón*, continuen donant-li copets a «El doctor Mabuse», l'acreditat estafador i garantit criminal. Un d'aquests dies fineix de fer facècies. Al «Palace Cine» estan encara amb «El hombre sin nombre», que no tindrà nom, però està fent una estesa de cors femenins que fa fredat.

I avui, res més, que anem a veure la pel.lícola que al «Novetats» presenta el capità Wandernel, ciutadà nord-americà que, amb l'agradable companyia d'una gentil criatura del sexe oposat al seu, segons totes les aparències, fa la volta al món amb un auto de lloguer. El taxi se'ls va tornar boig tot i marcant quilòmetres, i el varen llençar, que és lo que es tindria de fer amb el cent cinc per cent dels que *diuen* que funcionen (!) a Barcelona. I perdonin aquesta al.lusió tan poc cínica, però les coses vénen rodades, i avui hi som i demà no, i no era cosa de quedar-m'ho al pap.

MUSSOLA

DELICADESA

Jo sóc molt delicada—repetia en la reunió de cal banquer Raspall, una damisel.la rossa i fràgil com un bibelot.—L'home que m'estimi, si no és atent, complert, de sentiments dolços, que no se m'acosti... Vull un promès delicat.

—Així, tinc esperances!—li digué en veu baixa un jove que la rondava.

—Vostè?

—Sí. Jo l'estimo bojament...

—Però si jo no el conec! Si ignoro si és prou delicat per plaure'm...

—No trobarà qui en sigui més. Calculi: sóc diabètic i tísic en segon grau. Un vent de ventall m'encostipa. Una empenta em desenquaderna. Un copet em fa un blau. Com a delicat, dubto que en trobi un altre!

—Veiam si ara no sabré trobar al Ninot!
—Si vostè vol, jo l'hi ensenyaré.

*** *El Diario Español*, de la ciutat de Buenos Aires, publicà el següent anunci:

«Sarmiento. Sociedad protectora de animales. Santiago del Estero 641. Oficinas, Hospital y Consultorio. Horario del consultorio. De 8 a 11 a. m. y de 4 a 6 p. m. Consultas gratis para las personas que no puedan abonarlas: Lunes, de 11 a 12 y jueves de 15 a 16. Además hay jaulas en las mismas condiciones de gratuidad.»

O sia, per a *las personas que no puedan abonarlas*.

Quina falta està fent a Barcelona un establiment semblant!

*** *La Veu de Catalunya*, al donar compte del repartiment de premis a les disfresses més notables que enguany es presentaren a la rua, ens assabenta del següent «fallo»:

«Cinquè, sisè i setè, de 50 i 25 pessetes, de l'Ajuntament, núm. 5, comparsa «Les dotze pars de França».»

Nosaltres crèiem que el governador ja havia prohibit que s'ensenyessin aqueixes coses.

*** La mateixa *Veu* afegeix:

«Dues habitacions a dos amics amb armari-mirall.»

Si en sabem alguns, ja els hi enviarem.

*** En un cartell de circ eqüestre, a Madrid, llegim:

«Pipo y Seiffert y Pompol, Tedy y Emij, las dos mejores parejas de clowns...»

Vet aquí dues parelles que fan cinc.

*** De *La Vanguardia*:

«Caballero posición dormir cuarto lujoso se necesita...»

El deuen volguer agegut, que és la posició per a dormir més corrent.

*** De *El Progreso*:

«Los moros ocuparán la tribuna.»

En Marsans s'ha passat als moros? Vet aquí perquè encara no ha entregat l'aeroplà que va prometre, ni se sap on són els diners de la subscripció!

*** De la «Correspondencia femenina» de *La Vanguardia*:

«*Nelly*.—Es muy bonito todo atrás y ondulado, pero también favorece mucho la raya al lado.»

Les ondulacions ens agraden molt, però amb la ratlla al davant.

*** Quines coses passen a Huelva! Heu's aquí el que diu un diari d'aquella terra:

«Han dado a luz la señora de D. Francisco González Calvo, D. José Romero, D. Manuel Banda Trigo, D. Manuel Castilla, D. Germán Cristino, D. Emilio Cardoso y otros cuyos nombres no recordamos.

»Además, en prensa hay varias, de que daremos cuenta oportuna.

»Nuestra enhorabuena a todos, y muy especialmente a nuestro querido amigo D. Antonio Rodríguez Pachón, capellán de esta ermita, por tantos bautizos en perspectiva.»

No comentem, nois? No? Ja està dit!

*** Recollida d'una tendeta de Sevilla:

«Ca y eso».

Vol dir cal i guix.

*** De *La Vanguardia*:

«Piso con ascensor alquilaría...», etc.

On el ficarà l'ascensor dins el pis?

*** De la darrera novel.la d'«El Caballero Audaz»:

«Su silencio era taciturno...»

Quines coses pasen! No ho haurien dit mai, oi?

RETALLS

—Jo compto, demà, Antonieta,
amb les nates...—No, senyor;
per demà no en tinc de nates,
però tinc dos bells matons!

*

—Què tal te va de casada?
—Molt mal, Agneta.—Com és?
—En Pau no em deixa fer res,
sinó allò que a ell li agrada:
doncs quan ell fica la banya
en un forat, mai la'n treu!—
I diu l'altra, a mitja veu:
—Si que, filla, ets bé de plànyer!

*

Parlant de la improvisada
fortuna d'un tal Tusqueda,
deia un amb veu reposada:
—Amb la goleta «Tapada»,
n'ha fet molta de moneda!...

Carolina i Josep Servells: Si tot el que vostès fan en col.laboració és tan dolent com el que ens han enviat, ja poden plegar!—*Kirowal*: El seu treball, que està ben escrit, no es pot publicar, per dos motius: primer, perquè és més innocent que un sarauista de «La Bohèmia», i després, perquè va escrit per les dues cares del paper. Nosaltres solament ho admetem pel davant; pel darrera no hi volem res.—*Gepet*: Veurem de publicar el seu dibuix, encara que no ens entusiasma massa. Resulta molt llepadet i retocadet.—*César*: Vostè, senyor César, té molt talent, perquè se sap conèixer els defectes. Com molt bé suposa, el dibuix és molt dolentet, i si com a César li agradaria veure'l publicat, com a entusiasta llegidor de PAPITU se'ns donaria de baixa. El xisto, mirarem d'aprofitar-lo. De totes maneres, gràcies per la bona voluntat.—*Anton Planas*: Una mica arregladet, anirà. Com vostè pot compendre, aquella *m* amb punts suspensius és una cosa massa bruta.—*Armengol*: Es molt fluixet, molt fluixet... Creiem que vostè té condicions per a fer coses millors. Provi-ho!—*Q. Llonada*: Moltes gràcies pel retalls, que serà dignament aprofitat. —*Josep Trullàs*: Seguirem els seus consells, guardant el seu original a la Biblioteca, per les mateixes raons exposades al senyor Kirowal. — *Pitus*: Home, carat! Gràcies a Déu que tornem a tenir notícies de vostè! Moltes gràcies pels seus originals, que, malgrat totes les malvestats de què es queixa, demostren que, afortunadament, no ha perdut l'humor. Es veu que encara li raja; i que per molts anys!—*Araf*: Vostè, com a dibuixant, encara no té prou força. Aqueixa cosa que ens envia té poca consistència; no se li aguanta...—*R. Toll*: Procuri ésser una mica més personal, i vagi enviant, que vostè té condicions de debò.

QUINTET JAZZ-BAND
GATZZ-HAARA
Per a contractes: JOAN REYNES - Tapinería

TALLERS GRAFICS COSTA, COMTE DE L'ASALTO, 45.-BARNA.

UN LIBRO EMOCIONANTE Y SENSACIONAL

MEMORIAS
DE
UN CAUTIVO

ESCRITAS POR EL RESCATADO

RAFAEL SERRANO

EX-CAUTIVO

en las que se relatan los dolorosos sufrimientos y largo calvario a que fueron sometidos los prisioneros por las incivilizadas huestes de

ABD EL KRIM

desde el desastre de Annual hasta el rescate. Es el libro más sensacional del presente siglo.

Precio: 50 céntimos

Pedidos a PUBLICACIONES MUNDIAL
Barbará, 15. -- Apartado 925 -- Barcelona

TALLERS I LABORATORIS FOTOGRAFICS

R. ARRAUT

Tota mena de treballs fotogràfics. Retocs, tiratges, ampliaçions, reportatge, informacions. Especialitat en treballs d'aficionats. Preus mòdics.
NETEDAT I RAPIDESA
Carrer Bonsuccés, 7, 1er.
= BARCELONA

Leed siempre

EL CABOYO

Semanario festivo militar

Sale los sábados **Precio: 10 cts.**

LA CASITA BLANCA

Habitacions luxoses. — Confort modern — Carrer Ballesteros, núm. 103, Telèfon 197 G.

Sibecas Germans

Fabricació especial de guants de boxa. EL MILLOR MATERIAL SPORTIU

Aribau, 35-Teléf. 5031 A.

SI VOLEU RIURE, DEMANEU

ASTRACANCIA SUPERFINA

d'En Buendia i Gassol

Val 50 cèntims

DEMANEU

VODEVILS PAPITESCS

Preu: 50 cèntims

De venda en la nostra Administració.

MUY EN BREVE SE PONDRA A LA VENTA
LA PRECIOSA NOVELA CINEMATOGRAFICA

EL HOMBRE SIN NOMBRE

Basada en la película de igual título que actualmente se proyecta en Barcelona

Precio: 1'50 pesetas

Publicaciones MUNDIAL
Barbara, 15

Impotente deja usted de serlo en el acto empleando el **Introductor** patentado. — Prospectos contra envio 30 céntimos en sellos. — Aparatos contra pesetas 17, en sellos o Giro Postal

A. FICHTNER - Barcelona, calle París, núm. 205

VIAS URINARIAS : IMPUREZAS DE LA SANGRE : BASTA DE SUFRIR INÚTILMENTE DE DICHAS ENFERMEDADES GRACIAS AL MARAVILLOSO DESCUBRIMIENTO DE LOS

MEDICAMENTOS DEL DOCTOR SOIVRE

que son recomendados indistintamente por todos los médicos que los conocen y merecen la absoluta confianza de todos los que los han usado, pues unánimemente reconocen que en casos crónicos, difíciles y tenaces, tratados durante mucho tiempo con toda clase de medicamentos con resultados ínfimos o nulos, mediante los MEDICAMENTOS DEL DOCTOR SOIVRÉ se curaron pronto y radicalmente de sus enfermedades.
VIAS URINARIAS.—*Blenorragia* (purgaciones) en todas sus manifestaciones, *uretritis, prostatitis, orquitis, cistitis, gota militar*, etc., del hombre, y *vulvitis, vaginitis, metritis, uretritis, cistitis, anexitis flujos*, etc., de la mujer, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente son los CACHETS DEL DOCTOR SOIVRÉ. Los enfermos se curan por sí solos, sin inyecciones, lavados y aplicación de sondas, bujías, etc., tan peligrosos siempre y que necesitan la presencia del médico, y nadie se entera de su enfermedad.—5 PESETAS CAJA.
IMPUREZAS DE LA SANGRE.—*Sífilis* (avariosis), *eczemas, herpes, úlceras varicosas* (llagas de las piernas), *erupciones escrofulosas, eritemas acné, urticária*, etc., enfermedades que tienen por causa humores, vicios o infecciones de la sangre, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las PÍLDORAS DEPURATIVAS DEL DOCTOR SOIVRÉ, que son la medicación depurativa ideal y perfecta, porque actúan regenerando la sangre, la renuevan, aumentan todas las energías del organismo y fomentan la salud, resolviendo en breve tiempo todas las úlceras, llagas, granos, forúnculos, supuración de las mucosas, caída del cabello, inflamaciones en general, etc., quedando la piel limpia y regenerada, el cabello brillante y copioso, no dejando en el organismo huellas del pasado. — VENTA, 5 PESETAS FRASCO :: :: :: ::
DEBILIDAD NERVIOSA.—*Impotencia* (falta de vigor sexual), *poluciones nocturnas, espermatorrea* (pérdidas seminales), *cansancio mental, pérdida de memoria, dolor de cabeza, vértigos, debilidad muscular, fatiga corporal, temblores, palpitaciones, trastornos nerviosos de la mujer* y todas las manifestaciones de la *Neurastenia*, o agotamiento nervioso, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las GRAJEAS POTENCIALES DEL DOCTOR SOIVRÉ. Más que un medicamento, son un alimento esencial del cerebro, médula y todo el sistema nervioso, indicadas especialmente a los agotados en la juventud por toda clase de excesos (viejos sin años), para recuperar íntegramente todas sus funciones y conservar hasta la extrema vejez, sin violentar el organismo, el vigor sexual propio de la edad. — VENTA, 5 PESETAS FRASCO.
AGENTE EXCLUSIVO: *Hijo de José Vidal y Ribas, S. en C.*, Montcada, 21, Barcelona. — VENTA: *Farmacia Segalá*, Rambla de las Flores, 14; *Farmacia Gelart*, calle Princesa, 7, y en las principales farmacias de España, Portugal y América.

(?/27)

Maison Meublèe

(VERDURA)

Habitacions a 5 pics. BARBARÁ. 27 Telefon 3221 - A. BARCELONA

Gran confort i saletes de bany.- Telèfon privat. Ascensor,-Continuament reformat a la moderna

BUBONS

Xancros, llagues a les cames, úlceres a la pell, tumors, carbuncles, etc., es curen sense dolor ni operar amb EUERGOL (ungüent) de fama mundial. Curacions espléndides. Els casos més greus, son resolts per EUERGOL amb rapidesa y perfecció mai igualada per cap altre procediment ni especific. Una capsa es suficient. VENDA: Rambla les Flors, 14. Passatje del Crédit, 4.

SULFURETO CABALLERO Producte patentat contra la SARNA (roña). Sens dany fa desaparèixer la SARNA en 18 minuts. Desconfieu sempre de les imitacions. Comte de l'Asalto, 26, Barcelona, i Centres d'Especifics :: :: :: :: :: ::

CONSULTORI POLICLINIC ARIBAU, 38, PRAL. De 11 a 1 i de 6 a 8.
SIFILIS, VENERI, PELL, IMPOTENCIA. Aplicació econòmica del 606 i 914. Abonaments setmanals, 5 pessetes :: :: ::

PELL-SIFILIS-VENERI INSTITUT URO-DERMIC DEL DOCTOR MONTAÑA
Especialista dels Hospitals de París i del de la Santa Creu. CARRER DE SANT PAU, NUM. 28, PRINCIPAL, SEGONA.

EMBARAZO-PARTOS-ENFERMEDADES DE la matriz y ovarios (inflamación, flujos, desarreglos, etc.). Curaciones sin dolor. RAMBLA DEL PRAT, 1, 1.º, esquina Salmerón. Consulta económica: lunes, miércoles y viernes, de 6 a 8.

BLENORRAGIA Curació sense dolor Urgell, 158, 1.º — De 2 a 4

CALCETINES REFORZADOS para un solo pie, fabricados por ensargo. La ruina de los pastores: Matacabres «Ràpid». A la primera vegada, R. I. P. — Lavajes y casa de curación: LA MUNDIAL, Espalter, 6 :: :: :: :: :: :: ::

DESESPERANÇATS! Tots els que patiu de venéreo NO DESMAIEU que encara podeu curarvos seguint el tractament WEISS de la Farmacia Americana. San Pau, 70. Eeú la prova avui mateix.

Vies urinaries-Sífilis-Pell Nou mètode alemany de tractament 606 914. — Anàlisis de sang. Preus econòmics. Primera visita gratis de 7 a 8. **Ronda Universitat, 5, pral. Policlínica Farré Pijuan.**

LLEGIU TOTS

GAMIANI

La gran obra d'En Musset

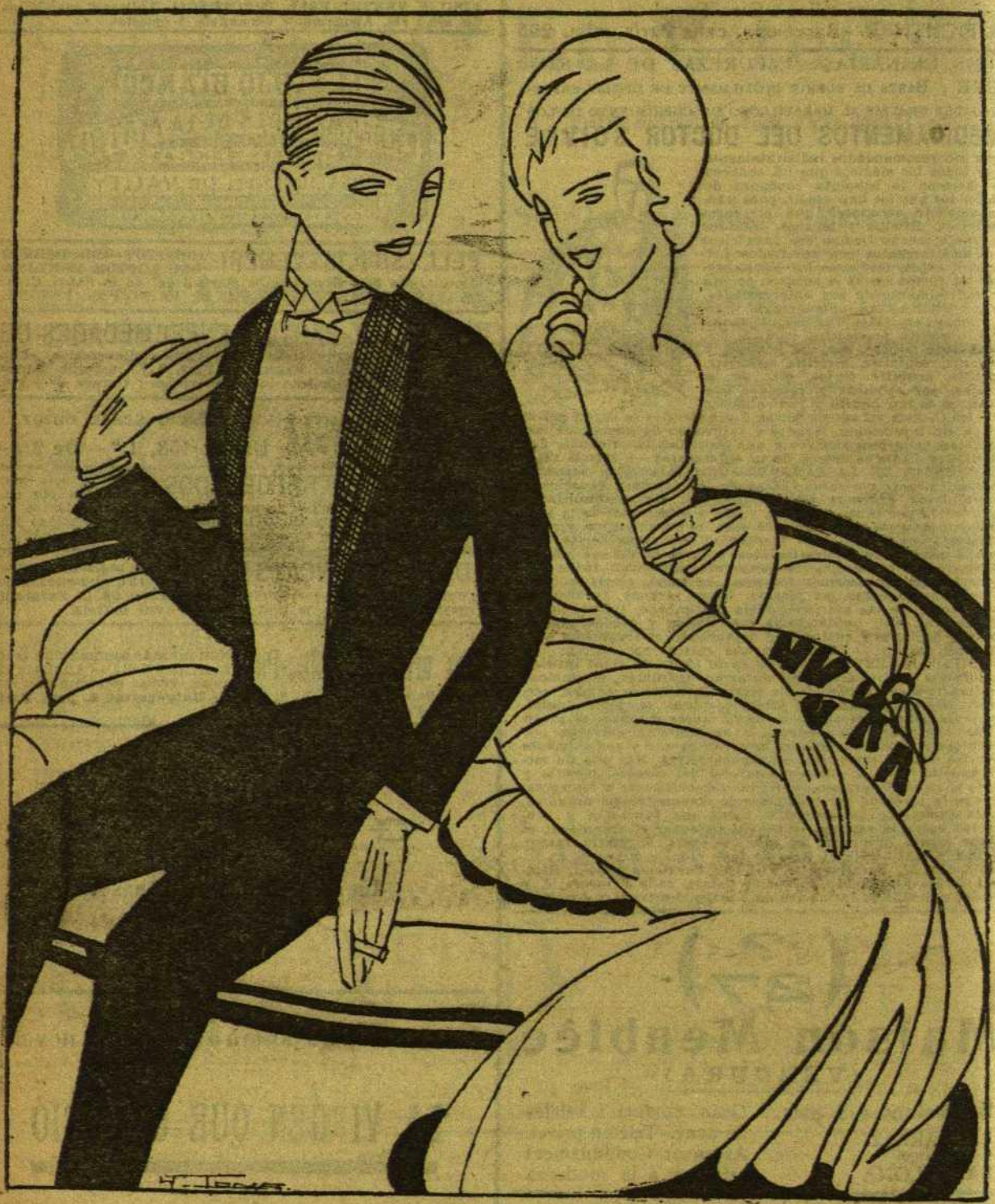
Preu: 1'25 pessetes

Próximament es posará a la venda la novel·la

LA VIRGEN QUE CONCIBIÓ

DE FRANCISCO MADRID

PREU : UNA PESSETA

—No li agraden els *ballets*?
—No; m'agraden més els joves.